

Sygn. akt III CSK 185/16

POSTANOWIENIE

Dnia 7 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa W. C.
przeciwko K. C. i M. C.
o rozwiązanie przysposobienia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 7 września 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 10 listopada 2015 r., sygn. akt IX [...] Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 10 listopada 2015 r. Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej oraz na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego.

Po pierwsze, jak zostało wyjaśnione w judykaturze Sądu Najwyższego, oczywista zasadność skargi kasacyjnej oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątpienia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Pamiętać przy tym trzeba, że oczywiste jest to, co jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Skarżący musi zatem wykazać, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na pierwszy rzut oka, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (por. postanowienie Sądu

Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ.). Bliższa analiza uzasadnienia wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że skarga kasacyjna w niniejszej sprawie jest – w powyższym rozumieniu – oczywiście uzasadniona.

Po drugie, zgodnie z utrwalonym poglądem orzecznictwa, przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na tę przesłankę polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej (por. postanowienia z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151).

Przesłance tej nie odpowiada wskazane przez skarżącego pytanie, czy cofnięcie powództwa o rozwiązanie przysposobienia w stosunku do jednego z pozwanych uzasadnia wnioski o możliwości odbudowy relacji z pozostałymi z przysposobionych, przeciwko którym wytoczone zostało powództwo. Problem ten został sformułowany zbyt szczegółowo i kazuistycznie, by mógł stanowić podstawę do wyrażenia przez Sąd Najwyższy, w ramach rozpoznania skargi kasacyjnej, ogólnego i uniwersalnego stanowiska. Wyjaśnienie wskazanej kwestii mogłoby mieć znaczenie wyłącznie z perspektywy konkretnego stanu faktycznego, nie mogąc stanowić punktu odniesienia przy rozpoznaniu innych spraw. W konsekwencji, w zakresie tym nie doszłoby do spełnienia publicznych celów skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia.

Niezależnie od tego, na tle sprawy, w której wniesiono skargę kasacyjną, kwestia ta ma charakter w znacznej mierze hipotetyczny. Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia, cofnięcie powództwa stanowiło tylko jeden z kilku argumentów wskazanych przez Sąd Okręgowy za wnioskiem o możliwości odbudowy relacji stron. Problem wskazany jako istotne zagadnienie prawne nie wystąpił więc w sprawie w kształcie, w jakim sformułował go skarżący – a więc jako samodzielna podstawa oddalenia wniosku o rozwiązanie przysposobienia w stosunku do pozostałych pozwanych.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

aw

db